

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul I, Nr. 1, Iulie 2017

ISSN 2559 - 5997
ISSN-L 2559 - 5997

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul I, Nr. 1, Iulie 2017

ADRESA REDACȚIEI:

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”, ONEȘTI

Str. Armoniei, Nr. 4, tel/fax: 0234 311300, cod poștal 601136

E-mail: scoalageorgecalinescu@yahoo.com

REDACTORI/COORDONATORI:

- Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

PREFAȚĂ:

- Prof. univ. dr. habil. Ștefan Marius

TEHNOREDACTARE ȘI GRAFICĂ:

- Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

Desenul de pe copertă este realizat de **ARGINT IONUȚ CĂTĂLIN**, elev în clasa a VIII-a B la ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”- ONEȘTI.

Revista proiectului cu același nume, avizat de ISJ Bacău cu Nr. 10468/04.11.2016

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine autorilor.

PREFAȚĂ

Educația ecologică în rândul tinerilor a devenit o necesitate determinată de provocările vremurilor în care trăim. Poluarea masivă a mediului înconjurător, exploatarea nerațională a resurselor naturale, lipsa de respect pentru natură reprezintă doar câteva din pericolele de care tinerii de azi trebuie să fie conștienți. Cunoașterea impactului negativ al activităților umane asupra mediului înconjurător reprezintă un element-cheie al asigurării unui viitor pentru care suntem cu toții direct responsabili. Din această perspectivă, educația ecologică poate fi privită ca parte integrantă a soluției necesare pentru rezolvarea problemelor de mediu, având ca finalitate îmbunătățirea calității vieții pe Pământ. Dobândirea de cunoștințe fundamentale și formarea de competențe specifice privind protecția mediului înconjurător reprezintă priorități în educația elevilor, în scopul dezvoltării unui comportament responsabil față de natură.

În acest context se înscriu și eforturile colectivului de redacție al revistei *ȘOAPTA PĂDURII*, format din cadre didactice de la Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești. Aflată la primul său număr, revista conține o culegere de texte literare atent selecționate și coordonate, care îmbină într-o manieră armonioasă sensibilitatea artistică a elevilor de gimnaziu cu educația ecologică. Micii autori aduc în prim-plan *pădurea fermecată*, *pădurea divină*, *pădurea prietenă* – deopotrivă subiect și semnal de alarmă cu privire la problemele mediului înconjurător. Revista se impune, astfel, ca o formă de exprimare a tinerilor prin care *strigătul pădurii* devine *strigătul de ajutor* al unei generații conștiente de necesitatea protejării și salvării naturii ca o condiție esențială pentru asigurarea unui viitor pentru noi toți.

Salut efortul profesorilor Hahuie Monalisa Georgiana, Săbăreanu Lăcrimioara și Săbăreanu Lucian-Alexandru (membri ai colectivului de redacție) și îi felicit pentru inițiativa lor, dorindu-le din suflet o continuare încununată cu succes a demersului domniilor lor.

Prof. univ. dr. habil. Marius Ștefan
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

CUPRINS

1. <i>Un strigăt de ajutor</i> – Sbera Raluca	pag. 5
2. <i>Coșmarul pădurii</i> – Matei Daria-Ioana	pag. 6
3. <i>Glasul pădurii</i> – Arcaș Amalia	pag. 7
4. <i>Chemarea unui fir de iarbă</i> – Keszeg Andrada-Brîndușa	pag. 8
5. <i>Pădurea</i> – Ovidiu Ștefoni	pag. 9
6. <i>Farmecul pădurii</i> – Avădanei Denisa	pag. 10
7. <i>Pădurea – resursă naturală</i> – Gheorghiță Narcisa	pag. 10
8. <i>Pădurea prietenă</i> – Paler Darius	pag. 12
9. <i>Tăciuni de poveste</i> – Grigoroiu Maria	pag. 13
10. <i>Gând</i> – Ungur Andreea	pag. 14
11. <i>Pădurea, ca-n povești</i> – Văsăiu Maria	pag. 16
12. <i>Povestea unei sticle</i> – Bîrlădeanu Antonio	pag. 17
13. <i>Eco-ul pădurii</i> - Luca Lucia	pag. 19
14. <i>Oamenii mari nu se gândesc la viitor...</i> – Nichita Andrei Lucian	pag. 20
15. <i>Un strigăt de ajutor</i> – Munteanu Diana-Andreea	pag. 21
16. <i>Strigătul pădurii</i> – Buga Cristina Sara	pag. 23
17. <i>Pădurea și eu</i> – Scorbureanu Ioana	pag. 24
18. <i>Pădurea – aurul verde</i> – Făcăoară Andreea-Gabriela	pag. 25
19. <i>Pădurea – minunea din jurul nostru</i> – Ursu Giulia	pag. 25
20. <i>Sentimentele din fața pădurii</i> – Bădei Alesia-Marina	pag. 26
21. <i>Sălbăticia omenească</i> – Sterie Diana	pag. 27
22. <i>Altarul sufletului meu, pădurea</i> – Nițe Catherine	pag. 29
23. <i>Din roadele pădurii</i> – Avădanei Simona-Maria	pag. 30
24. <i>Pădurea divină</i> – Enache Adina	pag. 31
25. <i>Sentimente. Natură. Pădure</i> – Georgescu Maria-Magdalena	pag. 32
26. <i>Pădurea fermecată</i> – Cornea Martha	pag. 33
27. <i>Gândurile pădurii</i> - Hrișcă Sabina Diandra	pag. 33

ARTICOLE

UN STRIGĂT DE AJUTOR

Sbera Raluca, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Samuil Micu Klein”, Sadu, jud. Sibiu
Prof. coord. Răduțiu Ramona

Cine sunt eu? Să mă prezint ...

Eu sunt un râs carpatin, am între 70 și 150 cm lungime și o coadă relativ scurtă, de 5–25 cm. Am o culoare care variază între castaniu, bej și alb. Câteodată mă veți întâlni sub numele de linx. Cei mai mari sunt lincșii carpatini, urmează cei iberici.

De ce scriu aceste rânduri?

Prin aceste rânduri vreau să vă spun că pădurea este foarte importantă pentru mine și nu numai. Ea are mai multe calități pe care urmează să vi le argumentez. Pădurile sunt cele mai mari filtre naturale ale planetei, ele ne protejează pe noi, animalele, și pe voi, oamenii, de particulele de praf, iar în urma procesului de fotosinteză, aerul poluat este transformat în aer oxigenat.

Totodată, pădurile sunt o sursă veritabilă de lemn de calitate, care din vremurile străvechi a ajutat la dezvoltarea omului. În ziua de azi, lemnul este folosit în diferite domenii ale vieții umane (industria mobilei, hârtiei, chimică, în construcții).

În afara faptului că pădurile sunt importante pentru om, acestea constituie locuințe pentru mine și pentru rudele mele, păsări, amfibieni, reptile, insecte. Fructele de pădure și ciupercile comestibile sunt hrana noastră, a animalelor, dar și a voastră, a oamenilor, spațiul pastoral și vânătoarea au constituit întotdeauna resurse pentru alimentație.

Pădurile conțin cea mai mare diversitate de plante și animale de pe Terra. Astfel, pot reprezenta surse de medicamente, de origine vegetală sau animală. Substanțele medicinale deja descoperite, în special în pădurile ecuatoriale, reprezintă o garanție pentru succese terapeutice și mai mari în viitor.

Făcând excepție de la rolul ei benefic planetei, să ne gândim și la aspectul pădurii, care dă un aer de frumusețe planetei. Pădurile reprezintă o podoabă a planetei noastre, ele se întind pe 1/3 din suprafața uscatului. Cele mai întinse zone împădurite se află în Rusia și în America de Sud.

România deține o suprafață totală de pădure de 7,046 milioane de hectare, cea mai mare fiind în Transilvania.

În România, pădurile sunt împărțite în două categorii: pădurile de conifere (molid, brad, pinul roșu, pinul negru, zâmburul, și zada) și pădurile de foioase (salcia, teiul, castanul, plopul, magnolia, stejarul, fagul, mesteacănul, alunul, arțarul, frasinul). Animalele care trăiesc aici sunt: lupul, vulpea, căprioara, mistrețul, jderul, veverița, pisica sălbatică, sturzul, mierla, cucul, ciocănitoarea, sticletele.

Eu trăiesc în pădurile din România și am aproape 20 de ani, sunt bătrân, dar mă bucur că am ajuns la vârsta aceasta, pentru că am văzut și auzit multe. Mulți dintre frații și surorile mele au fost vânați excesiv, li s-a defrișat pădurea ori s-au îmbolnăvit datorită poluării apei, aerului și solului. Și voi, oamenii, sunteți afectați de poluare. De ce nu luați măsuri pentru diminuarea ei?

Nu ne mai vânați! Dacă ne distrugeți, cine vă mai mănâncă vouă din pădure iepurii, șoarecii, cerbii bolnavi și bătrâni? Aceștia, dacă rămân în viață, îmbolnăvesc și celelalte animale, astfel întreaga pădure are de suferit, își pierde bogăția speciilor.

Prin acest eseu sper că v-am convins că pădurea este foarte importantă pentru toți și sper că mă veți ajuta, mă veți proteja pe mine și pe rudele mele vertebrate și nevertebrate, pentru că știu că putem conviețui în armonie și putem să protejăm planeta.

Vă mulțumesc pentru că îmi sunteți alături!!!

Râsul carpatin

COȘMARUL PĂDURII

Matei Daria-Ioana, clasa a V-a A
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești, jud. Bacău
Prof. coord. Ivan Valentina

De când am observat că oamenii distrug din ce în ce mai mult flora pentru a crea materii prime pentru fabrici, mi-am descoperit un al șaselea simț: pot auzi murmurul naturii rănite și pot percepe durerea ei.

Plimbându-mă prin pădure, aud foarte clar șoaptele triste ale arborilor. Primăvara, își așteaptă nerăbdători prietenii pe care nu i-au văzut de mult, păsările călătoare. Vara, se joacă alături de copiii zburdalnici, care se cațără pe crengile lor. Toamna, își plâng îmbătrânirea. Iarna, se tânguie pustiiți și goi. Dar cel mai mult îi afectează monștrii cu caschete galbene, cum le spun ei muncitorilor forestieri, care îi doboară fără milă chiar pe cei mai falnici și mai viguroși.

Observ, totodată, solidaritatea faunei: toate animăluțele sfioase vin și încearcă să-i protejeze de oamenii inconștienți și nemiloși, dar se sperie de dispozitivele lor sofisticate ce produc un zgomot infernal. Neajutorate, și-ar dori protecție. În astfel de zile, nici vântul, regele cerului, nu mai adie la fel de blând și indiferent prin pădure. Chiar soarele își ascunde după nori fața indurerată și ochii plânși, căutând consolare.

În sufletul meu se trezește revolta. Simt că trebuie să acționez, să stopez masacrul pădurii. Mi-e greu să mai accept vaietele ierbii și lacrimile râului ce spun povestea poluării cu deșeuri menajere. Bunica-Salcie îmi spune să renunț la dorința mea de a păstra natura curată. Ea crede că sunt prea mică pentru a reuși să schimb mentalitatea oamenilor și interesele lor meschine. Dar se înșeală ... Eu sunt schimbarea și pot reuși orice dacă-mi propun.

Tu vrei să transformi coșmarul pădurii într-un vis frumos? Atunci, ajută-mă să fac lumea un loc mai bun!

GLASUL PĂDURII

Arcaș Amalia, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Samuil Micu Klein”, Sadu, jud. Sibiu
Prof. coord. Belei Aniela

Pădurea este un loc minunat care oferă omului avantaje: prospețime și peisaje; pădurea este izvor de viață începând de la strămoșii noștri, este habitatul ori casa unde se nasc și trăiesc animalele și plantele. Pădurea a constituit dintotdeauna un prieten pentru români, un refugiu pentru haiduci, sursă de inspirație pentru poeți, loc de agrement pentru turiști. Reprezintă fericirea plantelor și a animalelor, întregirea factorilor biotici și abiotici, mediul unde fiecare floare îmbogățește peisajul, îl pigmentează și îl colorează. Este sufletul și bucuria oamenilor, energia sistemelor biologice.

Lumina soarelui se poate infiltra printre ramurile copacilor până la solul pădurii, unde ierburile, ferigile și ceilalți arbuști oferă substanțe nutritive pentru animalele care pasc și care se hrănesc cu plante, de la șoareci de câmp, chițcani și iepuri, până la căprioare. Bine camuflat de frunze, trăiește sitarul de pădure, o pasăre terestră.

Frunzele căzute din copaci furnizează provizii rămelor, acestea fiind cele mai ocupate toamna. Transformarea acestor frunze în humus asigură provizii de nutrimente pentru copac și pentru milioanele de microorganisme din mediul său. În jurul său se află alți locuitori ai pământului: miriapode, păduchi de lemn și furnici.

Unii oameni au trecut cu vederea peste aceste avantaje și au început să defrișeze în masă, dar în urma acestor oameni au apărut asociații care plantează mici puieți care la un moment dat vor ajunge brazi înalți și falnici.

Noi, generația tânără, ar trebui să ascultăm strigătele de ajutor ale naturii și să spunem NU defrișării. Trebuie să ne autosizăm, să regenerăm pădurile defrișate fără a aștepta ceva în schimb.

Un alt lucru rău pe care noi îl facem este poluarea care nu ne face rău doar nouă, ci și inocentelor viețuitoare din natură. Ar trebui să fim mai atenți și să arucăm deșeurile în locurile special amenajate, iar când vedem un gunoi în calea noastră, să îl luăm și să-l aruncăm.

Prin poluarea aerului, albastrul cerului devine gri, încărcat cu fum, gaze nocive, care ne distrug pe zi ce trece, însă dacă nu suntem nepăsători, ne poate ajuta pădurea, care acum este în pericol.

Am început să neglijăm Pământul când am observat că resursele naturale sunt scumpe, dar orbiți de tehnologie, nu mai vedem tristețea naturii care ne înconjoară. Deci până la urmă era mai bine în trecut, când nu știam ce este tehnologia, centrala termică pe gaz și toate lucrurile nocive de acum.

Trebuie să avem grijă de sănătatea noastră ocrotind natura.

Omul poate stăpâni natura atâta timp cât ține seama de legile ei. (Grigore Antipa)

CHEMAREA UNUI FIR DE IARBĂ

Keszeg Andrada-Brîndușa, clasa a V-a,
Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, jud. Caraș-Severin
Prof. coord. Popescu Ana-Cristina

Un fir de iarbă s-a înălțat trufaș din pământul dezmoțit de razele soarelui atât de mult așteptate. Mergeam pe drum și m-am împiedicat de el. L-am privit surprinsă de îndrăzneala lui de a-mi sta în cale, pe urmă i-am zâmbit, căci am înțeles. Primăvara a sosit.

Am făcut câțiva pași, lăsând vestitorul primăverii în urmă și am simțit că zâna cea plăpândă a anului ne-a adus un vânt cald, care a început să adie peste natura încă amorțită.

Am aruncat privirea în jur și am observat că mantia albă a iernii, până mai ieri intactă, acum este zdrențuită. Zăpada se topește văzând cu ochii. Gheața de pe pâraiele cu apă cristalină și rece a dispărut. Soarele răsare pe cerul senin și mângâie cu razele calde prima floare, vestitoare a primăverii, ghiocelul. Mângâiat de soare, ghiocelul se răsfață unduindu-și tulpina în adierea lină a vântului.

Această zână bună, primăvara, ne-a adus bucurie, lumină și culoare. Câmpiile și dealurile au înverzit, iar pomii au înflorit. Natura s-a trezit la viață, gândacii stau la soare, iar fluturii zboară de colo-colo, dezmoțindu-și trupurile. Florile multicolore și-au desfăcut petalele, împrăștiind în aer un miros adormitor.

La marginea satului se află un copac bătrân și foarte înalt. Au fost mai mulți, dar încetul cu încetul, din cauza defrișărilor, ceilalți frați ai săi s-au nimicit unul câte unul, iar el a rămas singur. Acum își oblojește rănilor, iar mugurii săi prind viață.

Păsările călătoare s-au întors la cuiburile lor, pe care le repară făcând mare gălăgie. Din tufișuri răzbate cântecul inegalabil al privighetorii, iar ciocârlia cântă veselă din înaltul cerului.

Copacii verzi acum au uitat de zilele triste de iarnă. Așa cum natura se trezește la viață, la fel și oamenii se însuflețesc în acest sfânt anotimp. Bucuria cuprinde totul. Ciobanii își scot turmele la păscut pe pășunile întinse, iar mieluseii zburdă prin iarba verde. Gospodarii trebăluiesc în curțile și casele lor ca niște furnici.

Plină de lumină și flori, zâna primăvară împarte bucurie și culoare. Toată natura este veselă și se bucură că primăvara a sosit.

Și când te gândești că totul a început cu un firav fir de iarbă ...

Un ceas de primăvară și totul se îmbujorează a eternitate. Acum pădurea i-a auzit chemarea și s-a pregătit de paradă.

PĂDUREA

Ovidiu Ștefoni, clasa a V-a
Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, jud. Caraș-Severin
Prof. coord. Popescu Ana-Cristina

Pădurea este unul din cele mai frumoase locuri ale naturii. În pădure majoritatea animalelor își găsesc casă. Pe timp de iarnă hibernează, primăvara se bucură de verdeață și renaștere, vara adună provizii, iar toamna își întăresc culcușul pentru anotimpul rece.

Pădurea este un loc minunat și relaxant. Fiecare om ajuns în pădure se poate relaxa auzind sunetul încântător al insectelor, al albinelor, cântecul minunat al păsărilor.

Pădurea ne mai încântă cu priveliștile ei extraordinare. Copacii bătrâni și înalți, iarba verde și proaspătă, albinele ce se pierd în floricele parfumate îți fură privirile.

După părerea mea, acest loc încântător, pădurea, trebuie protejat de om, pentru ca, atunci când dorești să simți cum îți curge viața prin fiecare părticică a corpului, să-l poți vizita cu bucurie.

FARMECUL PĂDURII

Avădanei Denisa, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr. 1 Vîrfu Cîmpului, jud. Botoșani
Prof. coord. Sofronie Iuliana

Pădurea este locul unde toamna frunzele cad, strecurându-se ca o șoaptă, ca o rugăciune, așternându-se într-un lăvicer pe deasupra căruia vântul aleargă grăbit.

Când intri în pădure simți aerul curat și răcoros cu miresme de toamnă blândă. Acum, lacrimile lunilor de toamnă udă pământul acoperit de covorul lung de frunze moarte, după care dintr-o dată, apar nouri albi, din care săgeată ploaia. Plouă, o ploaie mărunță, iar copacii cu crengile ude și fără veșmânt plâng, ducând dorul veșmântului maiestuos.

Pădurea este locul unde iarna pare desprinsă din cărțile de povești, iar copacii au amortit în așteptarea mult așteptatei primăveri. Este locul unde primăvara copacii se iau la întrecere prin multitudinea colorată a florilor, iar frunzele se grăbesc să o îmbrace în minunatul acoperământ verde. Pădurea este locul unde vara viața se etalează în toată splendoarea ei, iar bucuria nu se egalează în cuvinte.

Pădurea ne cheamă în colțul ei de rai, să o protejăm, să o îngrijim, să dăm vieții ce este al ei!

PĂDUREA - RESURSĂ NATURALĂ

Gheorghiță Narcisa, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Samuil Micu Klein”, Sadu, județul Sibiu
Prof. coord. Răduțiu Ramona

Încă de la apariția lor, pădurile au avut un rol important în viața plantei noastre, contribuind la dezvoltarea societății omenești. Cu mii de ani în urmă, acestea au fost principala sursă de hrană, adăpost, precum și sursă de încălzire.

De ce sunt importante pădurile?

Pădurile îndeplinesc un dublu rol fizico-geografic și antro-po-geografic.

Rolul fizico-geografic al pădurilor se manifestă prin formarea și modelarea scoarței terestre, acumularea depozitelor de cărbuni din subsol, astfel au întârziat producerea eroziunilor și alunecărilor de teren în părțile ridicate ale reliefului favorizând depunerile în depresiuni.

Pădurea influențează și climatic, prin faptul că sporește umiditatea absolută și relativă a aerului, putând să acționeze favorabil asupra precipitațiilor, reduce viteza vântului, împiedică

evaporarea apei din sol și transpirația excesivă a plantelor. Solul este influențat de pădure prin rădăcinile arborilor care realizează dezagregarea rocilor, sporesc profunzimea solului și afânarea acestuia, consolidează terenurile expuse alunecărilor de teren. Pădurea prezintă și un rol hidrologic prin absorbția apelor de suprafață împiedicând producerea inundațiilor.

Sănătatea oamenilor și animalelor este influențată de pădure prin plantele medicinale, fructele de pădure, ciupercile comestibile, nectarul și polenul florilor purifică atmosfera, fixează dioxidul de carbon și redă oxigenul necesar respirației.

Dacă pădurile au influențe binefăcătoare, oare de ce trec neobservate?

Pădurile, plantele și animalele care trăiesc în aceste ecosisteme sunt din ce în ce mai amenințate cu dispariția, dacă toate acestea vor dispărea, atunci toate lucrurile a căror existență o considerăm sigură cum ar fi: apa curată, aerul proaspăt, mâncarea bună, pot și ele să dispară!

Supraexploatarea pădurilor a dus la pierderea habitatului unor animale, de aceea multe specii sunt ocrotite de lege. Distrugerea pădurilor prin incendii provocate de om cât și vânătoarea în exces a unor animale duc la pierderea biodiversității. Sursele care pot provoca incendii sunt: flăcările deschise, focurile de tabără, jarul sau scânteile, autoaprinderea datorată unor temperaturi excesive.

Ce animale se întâlnesc în pădure? Dacă ne gândim la poveștile bunicilor știm că într-o pădure ne putem întâlni cu lupul, dar își face simțită prezența și ursul. Ce importanță au lupii într-un ecosistem? Lupii au un efect indirect asupra ecosistemelor odată prin reducerea populației de căprioare sau alte animale în special erbivore și prin schimbarea comportamentului erbivorelor unde pășunează. Astfel, copacii și plantele încep din nou să crească în zone unde aproape dispăruseră, din cauza faptului că erbivorele se hrăneau intensiv acolo, iar specii de păsări sau animale apar în regiunile unde se realizează această refacere a naturii. Acest fapt influențează evoluția întregului ecosistem dintr-o regiune, care devine mult mai plină de viață în doar câțiva ani, datorită lupilor, aceștia fiind vânați și blamați.

În multe zone din România, ursul brun are o puternică valoare simbolică, având o influență puternică în legendele locale din mediul rural. Ursul brun este considerat unul dintre speciile umbrelă pentru biodiversitatea Carpatică. Ursul ca și specie contribuie la diseminarea zoocoră a semințelor diverselor specii de arbori și arbuști, la menținerea unui echilibru a populațiilor de erbivore. Prezența populațiilor de urs brun sugerează existența unor ecosisteme viabile, o utilizare echilibrată a resurselor naturale existente. Ultimul raport privind starea carnivorelor mari din Europa indică faptul că amenințările cele mai importante pentru protejarea populației de urși la nivelul arealului Carpatic sunt fragmentarea habitatului datorat activităților umane. Urșii pot să frecventeze terenurile cultivate și vecinătatea localităților în căutarea hranei, astfel habituarea față de om, generează riscuri majore ca urmare a conflictului urs-om.

Nu uitați!!! Pădurea este o resursă naturală, însă datorită supraexploatării, poate fi epuizată, astfel este necesar ca noi și următoarele generații să o folosim rațional.

PĂDUREA PRIETENĂ

Paler Darius, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Lisa, jud. Brașov
Prof. coord. Țețu Gabriela

Pădurea este numită „Mina de aur”, ea oferă omului multe bogății. Un hectar de pădure produce anual 20-30 de tone de oxigen și reține 35-65 de tone de praf. Copacii, pe lângă faptul că produc oxigen, opresc inundațiile și alunecările de teren. În pădure sunt fructe comestibile ca afinele negre, mure, zmeură, fragi; ciuperci de multe feluri. Oamenii taie copacii pentru lemne de foc și cherestea; din păcate, se taie mai mult decât se plantează. Se taie mai mult decât e nevoie, oamenii se gândesc numai la bani. Astfel mina de aur devine tot mai săracă.

În România există 16 arii protejate, însumând o suprafață de 600 de hectare; în aceste locuri, nu ar trebui să se defrișeze, animalele nu ar trebui deranjate. E nevoie de mai multe astfel de locuri pentru că pagubele aduse pădurii sunt tot mai mari.

Pădurile de conifere se găsesc în zona de munte, cele de foioase atât la munte cât și la deal. Pădurile de foioase includ arbori precum fag, stejar, ulm, frasin, plop, mestecăn. Pădurile de conifere sunt formate din brad, molid, pin, zadă.

În pădurile noastre trăiesc diferite animale: urs, cerb, căprioare, porc mistreț, râs, șerpi, cocoș de munte și alte animale.

Din cauză că se defrișează mult, căsuțele animalelor sunt stricate și ele nu mai au unde să-și crească puii, nu mai au ce să mănânce. Pădurile din România se întind pe circa 27% din suprafața totală a țării, însă sunt tot mai puține.

Pădurile de stejar au soluri brune și brun-roșcate, de pădure, temperatura medie anuală în jur de 10°C; fauna cuprinde urși, salamandre, cuci, căprioare, vulpi, jderi, iepuri, cerbi, porci mistreți.

Pădurile de molid sunt foarte întunecoase, lumina e foarte slabă, astfel că alte plante sunt împiedicate să crească. Solurile sunt podzolice brune. Fauna e formată din cocoș de munte, șoarece, ciocănitoare, pițigoi de brădet, omida molidului. Aceste păduri se întâlnesc la altitudini mai crescute decât cele de foioase.

Se spune că odată, în cel mai des și întunecat colț al unei păduri de pin, aproape de un izvor și de o stâncă mare, avea bârlogul o familie de urși. Își construiseră ei căsuța cu grijă și părinții își apărau cu mare atenție puii. Într-o primăvară ploioasă, din izvor a ieșit atât de multă apă, încât au

luat lemnele din care era construită căsuța și au dus-o la vale. Familia de urși a plecat să-și caute un alt loc, dar peste tot au găsit copaci smulși din rădăcină de furtună și foarte mulți tăiați de oameni. La sfatul unui lup, au străbătut ei muntele și, în sfârșit, după multe căutări, au găsit un loc într-o vale liniștită, neatinsă de oameni și vânt. Sub o stâncă era o peșteră. Au început să o pregătească pentru iarna următoare. Târziu însă, și-au dat seama că puiul cel mic lipsea. Au pornit să-l caute.

După trei zile, niște oameni au venit cu o cușcă; în ea era ursulețul. I-au dat drumul și le-au promis urșilor că nu le vor mai tăia pădurea, că tot muntele va fi rezervația urșilor. Așa, ei au trăit fericiți.

TĂCIUNI DE POVESTE

Grigoriu Maria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Buhuși, jud. Bacău
Prof. coord. Găină Lăcrămioara

Vă mai amintiți poveștile bunicilor? Poveștile acelea spuse în zilele geroase de iarnă, lângă sobă, în timp ce tu, copil, priveai cum cărbunii sunt învăluiți de lumini nestatornice ce aveau acea sclipire pe care o vedeai adesea în ochii înlăcrimați ai buniciei? Ei bine, poveștile acelea sunt istorie. Sunt istoria pe care am învățat-o cu cel mai mare drag și de unde am aflat că tot ce ține de copilăria bunicilor se află în strânsă legătură cu natura.

Mă gândesc și acum la modul în care mi se arcuiau buzele, într-un zâmbet enorm ce se datora peisajelor în care aceste ființe dragi își petreceau cea mai fragedă perioadă a vieții. Fie că se jucau împreună cu prietenii, fie că se întorceau de la școală sau erau trimiși de părinți la anumite treburi, ei găseau mereu câte un pretext pentru a se aventura în pădure. Alergau cu picioarele goale pe funzele moi, stropite de rouă și trăgeau cu nesaț în plămâni aerul tare, proaspăt filtrat de foițele verzi. Pădurea îi iubea pe ei și ei iubeau pădurea. Aveau o conexiune specială, ceva ce le aparținea doar lor: le era ca o mamă. Îi primea mereu cu brațele deschise când aveau nevoie de cineva căruia să i se confeseze sau pur și simplu doreau să stea liniștiți și s-o simtă alături.

Mi-am dorit mereu o astfel de copilărie, însă ceva m-a oprit din a-mi îndeplini visul. Am fost oprită de relația mea și a oamenilor cu pădurea. Acum ea nu ne mai așteaptă cu brațele deschise sau poate că noi nu mai vrem să ne pierdem în brațele ei. Am renunțat la ea și am abandonat-o în poveștile bunicilor. Nu mai este veselă, cu o muțime de peisaje mirifice, iar viața nu mai izvorăște ca odinioară, din fiecare colțișor, umplându-ne de bine.

Deși noi vânăm excesiv, poluăm și o rănim din din toate punctele de vedere, pădurea încă luptă pentru noi. Protejează regiunile în apropierea cărora se află de inundații, alunecări de teren,

filtează aerul și produce fără încetare oxigen, fără de care nu am putea trăi. Este conștientă că reprezintă biletul nostru pentru o viață sănătoasă, că ea ne menține existența și face tot posibilul pentru a-și îndeplini misiunea. Iată că și ea depinde de noi. Acesta este motivul pentru care încă ne așteaptă. Așteaptă să ne amintim de ea, să plantăm puieți, viitorii copaci, la poalele cărora se vor odihni copiii noștri, care i se vor confesa pădurii. Așteaptă să renunțăm la obiceiurile nesănătoase, atât pentru ea, cât și pentru noi, la fabrici, automobile, să ocrotim animalele și să prețuim orice ține de natură.

Cred că pădurea încă nu a uitat poveștile bunicilor. Le re trăiește în fiecare zi de iarnă, când toate animalele tac, iar soarele încremenește pe bolta limpede, fără niciun nor. În această atmosferă solemnă își fac apariția, printre copaci, copiii de altădată, îmbrăcați în hainele vremii, cu zâmbetul pe față și inimile ușoare. Se strigă pe nume și încep să alerge râzând, la fel ca în poveștile pe care mi le spunea bunica. Câteva fetițe își duc în treacăt mâna la cap, pentru a susține coroanțele împletite din flori.

Acesta este peisajul care îmi vine mereu în minte, ca o străfulgerare a trecutului, pe care îl contemplu cu sufletul, simțind cum acesta se contopește cu cel al pădurii, în timp ce privesc cum focul din vatră mocnește încet, pierzându-și strălucirea, asemenea ei.

GÂND

Ungur Andreea, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „Serafim Duicu”, Tg. Mureș, jud. Mureș
Prof. coord. Rusu Ioana Cristina

În primul rând, trebuie să mă prezint: sunt unul dintre copacii care ți-a observat pașii zilele trecute prin pădure. Prima dată m-am speriat crezând că ești și tu una dintre persoanele care vin pe aici, se distrează gălăgios și apoi pleacă lăsând mizerie. Totuși erai liniștită. Apoi m-am gândit să nu fi venit ca să-l tai pe vreunul din frații mei, dar erai singură. Apoi te-am urmărit, plin de curiozitate. Te-ai plimbat și, într-un final, te-ai așezat la umbra unui pin bătrân, unul dintre bătrânii noștri înțelepți. Ai început să cânti ușor, parcă îți era frică să nu ne deranjezi. Ce frumos! Doar păsările ne mai încântă așa auzul cu trilurile lor cristaline. Au fost clipe minunate. Toate acestea m-au făcut să-mi fac curaj pentru a-ți scrie, să-ți cer ajutorul. Am văzut că tu respecti pădurea, ne respecti pe toți, tineri sau bătrâni, dar sunt atâția care nu o fac. Ai putea tu oare să fii vocea noastră?

În ceea ce urmează am să-ți spun câte ceva despre noi, cei care formăm pădurea. Noi suntem tineri și bătrâni, dar în principal suntem un tot unitar și cunoaștem multe din poveștile istoriei. Poate că ar fi frumos ca mai mulți să aibă răbdarea și curiozitatea să ne asculte în loc să ne taie și, astfel,

să ne reducă la tăcere pe veci.

Stau acum și mă gândesc la toți scriitorii care s-au inspirat din natură, la ce opere frumoase au scris, și totuși nici acelea nu au ajuns îndeșul la sufletul multor oameni. Și noi avem sentimente, chiar dacă nu le putem exprima așa ușor. De ce ne fac unii să suferim? Sunt prea tânăra pentru a pieri? Sunt și mulți bătrâni, dar au încă multe de spus.

Pădurea ar trebui protejată pentru că este o podoabă a acestei planete. Ea este o oază de liniște și loc de relaxare. Oricând omul a vrut să scape de agitație, el s-a retras în sânul naturii, iar noi l-am primit și i-am ascultat oful. Pentru omul modern, pădurea este un loc recreativ, de odihnă și uneori terapeutic.

Cel mai bun prieten al omului este pădurea, deoarece ea produce oxigen și consumă dioxid de carbon. Două treimi din oxigenul planetei, consumat de lumea vie, de industrie sau autovehicule, este furnizat atmosferei de către arbori și arbuști.

Lemnul, deși cel mai cunoscut, nu este singura materie primă pe care o oferă pădurea. Fructele și florile multor plante de pădure se folosesc la ceaiuri sau pentru obținerea unor medicamente. Alte fructe sunt comestibile și se consumă proaspete sau preparate.

Noi niciodată nu am vrut să vă facem rău vouă, oamenilor. Dimpotrivă, avem rolul de a face aerul mai curat. Noi dăm oxigenul atât de necesar vieții. De asemenea, noi avem rolul de reflectare și absorbție a radiațiilor de orice fel, de atenuare a extremelor de temperatură, de creștere și menținere a umidității din atmosferă, de diminuare a intensității vânturilor. De ce atunci, dacă facem atâta bine oamenilor, ei ne taie, distrug pădurea?

Bineînțeles, sunt și oameni care ne-au ajutat prin diverse activități de curățare ... dar vai, sunt atât de puțini! E o plăcere să-i vezi când vin, plini de entuziasm, cum curăță și la sfârșitul zilei pleacă mulțumiți. Însă, apoi, apar și cei nepăsători care într-o clipă strică tot. Oamenii oare nu știu că gunoiul aruncat de ei mi-a afectat rădăcina mie și altor copaci. Astfel, devine mai greu să-mi duc la capăt misiunea de a purifica aerul.

Pe de altă parte, să ne gândim și la situația animalelor care trăiesc în păduri. În momentul în care noi, copacii, vom dispărea, și ele își pierd căsuțele. Prin aceeași situație vor trece și vietățile mărunte și păsările frumos cântătoare. Datorită despăduririlor, multe specii de animale au dispărut sau sunt pe cale. Zonele defrișate până în prezent sunt atât de mari, încât ar trebui sute de ani de recuperare naturală pentru a se reface vegetația originală.

E o adevărată durere pentru noi să aflăm cum oamenii își bat joc de copaci. Ei ar putea să ne ajute chiar și indirect, reciclând. Dacă ar recicla hârtia folosită, nu ar mai fi nevoie să se taie așa mulți copaci.

„Aurul verde” aduce mari servicii societății umane, contribuind la creșterea calității vieții prin

funcțiile multiple de protecție și producție pe care le îndeplinește. Eu am încredere în vocea ta, inocentă, de copil. Poate că nu va trece neauzită, așa cum a trecut strigătul nostru de ajutor de atâta timp.

Cu drag,
Prietenul tău verde

PĂDUREA, CA-N POVEȘTI

Văsăiu Maria, clasa a VII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești, jud. Bacău
Prof. coord. Ivan Valentina

Pădurea este un loc minunat, plin de voie bună. Razele luminoase pătrund printre crengile dese ale copacilor, încălzind iarba crudă și oferind căldură florilor multicolore. Păsărelele cântă mlădios, cu iubire în glas, dăruind muzica de fundal pădurii singuratice și tainice. Liniștea este întreruptă de mormăitul unui urs înfometat, căutând de mâncare.

Animalele codrului, cu privirile blânde și mângâietoare, se odihnesc, lenevind, la umbra unui copac. Gâzele bâzâie în jurul luminișului, albinele culeg mierea din potirul plin de aurul magic.

Copacii de diferite specii, cu frunzele verzi și mari, ale căror trunchiuri sunt puternice, stau în adierea ușoară a vântului.

În această zi însorită de primăvară, când soarele împarte raze luminoase, am hotărât să mergem cu cortul în pădure, alături de tatăl meu, ca să taie niște copaci pentru bunica.

În codrul cel călduros sunt mii de flori frumoase și parfumate, care îți încântă privirea și mirosul. Zăresc un pui de căprioară care se retrage speriat în desișul pădurii.

Spre seară, tata mă roagă să adun niște lemne pentru foc. Dintr-o dată, o lumină puternică și strălucitoare apare la doi copaci distanță. Eu, curioasă din fire, alerg spre acel loc.

O zână cu ochii verzi, părul auriu și cu o rochie albastră, lungă, acoperită cu o pânză argintie, mă privește cu un zâmbet uimitor de cald. Pe cap are o coroană din flori, toporași, albăstrele și margarete, iar în picioare poartă niște pantofi de cleștar.

Un fior puternic mă cuprinde, iar inima îmi bate tare. Am un sentiment ciudat, cred că se va întâmpla ceva rău. Zâna se apropie de mine și îmi spune cu un glas subțire și blând:

– Fetițo, nu te speria! Nu îți fac niciun rău. Eu sunt zâna pădurii și așa vrea să-ți spun ceva. Acest codru primește orice om sub aripa lui, dar omul nu trebuie să fie rău. Trebuie să respecte pădurea, să nu arunce gunoaie, să nu facă foc, astfel încât să poată respira copacii, florile, iarba. Este ca atunci când intri în casa unei persoane: păstrezi curățenia, ca acea persoană să nu se supere

și să te mai primească. Așa că, te rog frumos, să nu faci la fel. Nu polua natura! Gândește-te și la animalele din jur! Trebuie să respire și ele aer curat.

- Ai dreptate, zână! Nu vreau să le fac rău.
- Atunci, te mai rog ceva.
- Orice!
- Vă rog să nu tăiați copacii. Ei fac parte din mine.
- Bine! O să vorbesc cu tata. Sper să îl conving.
- Mulțumesc pentru înțelegere!

Zâna dispăru, lăsând în urmă coronița din flori. După aceea, am alergat într-un suflet la tata și i-am spus tot ce mi-a comunicat zâna. Nu a vrut să mă asculte și mi-a răspuns:

– Dacă tot am venit în pădure, tai niște copaci. Nu este convenabil să cumpăr lemne, când sunt aici și le pot lua gratis.

Eram tristă. Nu știam cum să-l conving pe tata să nu facă acest lucru, deoarece știam că după aceea o să îi pară rău.

Era beznă, doar lumina telefonului se mai vedea. M-am așezat comod în cort, iar peste câteva minute am adormit în zgomotul plăcut al greierilor. Am început să visez. Mi-am imaginat că prin apropiere se afla un pârau limpede, cristalin, ce făcea pe oricine să se îndrăgostească de simplitatea, naturalețea și frumusețea pădurii.

Dimineața, când tata gustă din apă, se îndrăgosti de pădure și de toate vietățile ei. Eu eram foarte mulțumită că mi-am dus la capăt misiunea.

De atunci, am învățat că pădurea este ca-n povești, plină de magie! Natura este adevărată, serioasă și severă. Ea are întotdeauna dreptate, iar greșelile și rătăcirile sunt ale omului.

Oameni buni, haideți să ne îndreptăm greșelile față de pădure prin respectarea și îngrijirea sa, fără să o jignim prin răutate!

POVESTEA UNEI STICLE

Bîrlădeanu Antonio, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Buhuși, jud. Bacău
Prof. coord. Găină Lăcrămioara

Era o zi liniștită și frumoasă de miercuri. Eu, o mică și plăpândă sticlă de plastic de cinci sute de mililitri, abia ce ieșisem dintr-o parte a fabricii și acum stăteam și așteptam ca o bandă să mă ducă să fiu umplută cu apă. După ce m-am simțit îngreunată, m-am speriat; un fel de clește uriaș m-a așezat împreună cu încă cinci surori de-ale mele pe o măsuță de fier și acolo am fost

împachetate cu o folie de plastic, apoi duse într-o camionetă și transportate la un supermarket, unde am fost puse pe un raft.

Trecuseră vreo trei zile de când fuseserăm aduse, când, dintr-odată, un om cu părul lung și castaniu, înalt, cu o mustăcioară deasă și cu barba rasă, bine făcut, semn că era dedicat sportului, a rupt ambalajul și, dintre cele șase surori, m-a ales pe mine. Acesta m-a dus la casă, a scos portofelul și a plătit. Ajuns acasă, m-a azvârlit în ghiozdanul său portocaliu, sprijinit de bicicleta sa la fel de portocalie.

A doua zi, dis-de-dimineață, pe la ora șase, alarma sună și bărbatul se trezi. Acesta se îmbracă, își luă rucsacul în spate și porni către pădure împreună cu alți doi amici. Toți trei erau cu bicicletele, așa că au hotărât să meargă de-a lungul pădurii și apoi s-o înconjoare. Pe la jumătatea drumului, aceștia se opriră să ia o mică pauză, iar bărbatul ce mă cumpăraseră a băut toată apa din mine și m-a aruncat cât colo, la marginea unui boschet. Eu am încercat să-l strig, dar normal că nu mă auzea, eram doar o sticlă de plastic și nu puteam vorbi. Cei trei și-au continuat plimbarea cu bicicletele, părăsindu-mă lângă acel banal boschet ...

De acolo, aventura mea a început. După ce au plecat cei trei, am rămas singură câteva minute, până când am auzit sușotind din boschetele lângă care m-au lăsat. Spre surprinderea mea, în boschet nu era nimic. După alt timp de căutare prin jurul meu, am auzit o voce răgușită:

– Eu sunt, boschetul. Ce cauți aici, copilă?

– Vin de la fabrica de sus, din munți, un bărbat m-a cumpărat, m-a băut și apoi m-a aruncat aici, lângă tine. Aș vrea să mă întorc din nou la fabrică.

– Știu eu un drum către fabrică, dar e cam periculos ...

– Spune-mi-l așa periculos cum e! Voi avea grijă.

– Bine, am să ți-l zic. Cum ajungi la capătul pădurii, o iei la dreapta și vei ajunge lângă un container verde, cu un cerc format din săgeți negre pe el. Vei intra în el și în câteva zile vei fi înapoi la fabrică.

– Mulțumesc pentru ajutorul oferit, domnule boschet! Uite! Drept răsplată, o să-ți torn la rădăcini aceste picături de apă care mi-au rămas.

– Mulțumesc! Să ai un drum bun și o zi plăcută

– La fel și ție!

Sticla plecă spre marginea pădurii în căutarea aceluia container ... Trecură câteva ore și aceasta se întâlni cu o doză ce venea de la aceeași fabrică, dar căutând un alt container. Doza, văzând sticla, îi zise:

– Hei, sticlo, pari să cauți și tu un container ca să ajungi la fabrică. Să știi că am văzut containerul pentru plastic în direcția din care vin. Trebuie doar să mergi înainte și apoi s-o iei la dreapta și vei ajunge

– Mulțumesc pentru indicații! Succes în găsirea containerului

– La fel!

Am ținut drumul drept, până când am întâlnit o lupă. De curiozitate, am întors-o și, fiind o zi însorită, razele soarelui trecură prin sticla lupei și aprinseră o grămăjoară de paie ce mă înconjurau. Atunci, eu, fiind de plastic, n-am putut să trec de foc, deoarece dacă încercam, mă topeam. Cuprinsă de mânie, începui să țip, iar ecoul pădurii se făcu auzit până la boschetul în care am fost aruncată. Boschetul fugi spre mine și mă înveli cu frunzele lui verzi, pentru a putea trece prin foc, drept răsplătă pentru apa pe care i-am dat-o. Amândoi trecurăm prin foc și ieșirăm nevătămați. Când ne văzurăm teferi, îi mulțumii boschetului și ne luarăm rămas-bun din nou.

Mai mersei eu cât mai mersei și până la urmă am dat de capătul pădurii. În fața mea era doar o șosea. Am luat-o la dreapta, de-a lungul șoselei, până când am găsit containerul. Era verde, un pic murdar, cu un cerc negru în mijloc, format din săgeți. M-am urcat cu greu în el și am așteptat câteva zile până când se auzi un motor uriaș. Era o mașină de gunoi ce ducea materialele reciclabile din nou la fabrică. Doi clești prinseră containerul din laterale și mă aruncară înăuntrul mașinii. În acel moment un întuneric deplin se lăsă asupra tuturor celor ce se aflau în mașină.

Dintr-odată, o lumină albă, orbitoare se năpusti asupra ochilor mei. Era soarele. Era o altă zi superbă, iar eu eram la fabrică, pe masa aceea din fier, și urmam să fiu ambalată. Eram reciclată. Eram o nouă sticlă de plastic ce abia aștepta să fie pusă pe raftul unui supermarket. Asta se și întâmplă, peste nici două ore, eram iar pe raftul unui supermarket, așteptând să fiu cumpărată. Alături, pe celălalt raft, o observasem pe amica mea, doza întâlnită în pădure. Era la fel de fericită ca mine că a fost reciclată ...

Aruncați materialele reciclabile în locuri special amenajate, ca să faceți pădurea fericită!

ECO-UL PĂDURII

Luca Lucia, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială Nr. 17, Botoșani, județul Botoșani
Prof. coord. Nacu Adelina

Pădurea, un loc unde copacii prind viață. Atmosfera creată în pădure este una de vis. Arborii sunt martori la fiecare întâmplare petrecută în pădurea de basm, de veacuri întregi. Nuanțele codrului sunt de o frumusețe aparte și creează un tablou desprins parcă dintr-o poveste. Această descriere a pădurii reprezintă ce era pădurea acum mult timp, însă ... nu mai este așa. Lacomia și lauda sunt două prietene bune care ne-au îndrumat spre poluarea pădurii, spre defrișare, spre ardere și multe alte acțiuni care de fapt ne dăunează nouă. Oamenii nu au știut să prețuiască fiecare copac,

fiecare ciripit voios de păsări, fiecare gură de aer curat ...

În timp, această pădure de basm a devenit tot mai rară, mulți copaci au dispărut și odată cu ei au apărut deșeurile care ar fi trebuit puse în locuri speciale. Dar aerul curat ce ne oferă viața unde a dispărut ? Fiecare copac tăiat, fiecare deșeu aruncat reprezintă o contribuție la o viață nesănătoasă. Noi putem schimba acest lucru!

Anul 2050: Am trecut astăzi prin pădurea mea preferată. Am respirat aer curat. M-am așezat sub trunchiul copacului celui mai bătrân, unde obișnuiam să stau acum mult timp. De acolo am privit mirificul tărâm schimbat de la ultima întâlnire. Am recunoscut mirosul ierburilor, am privit zborul jucăuș al fluturilor din floare în floare, am ascultat simfoniile păsărilor fericite. Am privit în zare marea verde, agitată de vântul fugar și am ascultat basmul vechi al izvorului al cărui ecou învăluia întreaga pădure. Am văzut razele soarelui cum mângâiau coroanele copacilor, luminând pădurea și insuflându-i viață. Nu-mi venea să cred. O perioadă această pădure a fost devastată. Asta a fost demult, înainte să intervină echipajele de protecție a mediului. Acum pot auzi ECO-ul pădurii!

OAMENII MARI NU SE GÂNDESC LA VIITOR ...

NICHITA ANDREI LUCIAN, Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Ungureni, jud. Bacău
Prof. coord. Burcă Maria

Mie pădurea mi se pare un loc în care te poți relaxa, un loc în care poți uita de toate grijile. Când vezi o pădure cu copaci verzi și fără gunoaie, te simți extraordinar. Atunci când vezi o pădure cu gunoaie multe, cu copaci puțini, pentru că sunt tăiați, îți vine să plângi. Mulți oameni știu că ceea ce fac este rău, dar continuă să o facă. Din nu se știe ce dorințe ascunse. Poate că vor să se îmbogățească, tăind copaci și vânzându-i sau doar pentru că vor să facă rău. Ei sunt dușmanii naturii.

Oamenii mari nu se gândesc la viitor. Ar putea să planteze copaci și s-ar asigura pe viitor că planeta va avea păduri și oxigenul necesar pentru dezvoltarea vieții.

La școală, noi învățăm că trebuie să protejăm natura. Poate că am face-o dacă adulții ne-ar arăta cum să o facem. Dar ei nu ne arată. Doar ne cer să protejăm natura. Să protejăm pădurea. Să protejăm apa. Dar cum? La televizor vedem că unii oameni taie pădurile. Oare și noi, copiii, trebuie să învățăm să tăiem pădurile? Vedem și în viața noastră de zi cu zi cum alții merg la picnic în pădure și lasă în urma lor o mulțime de hârtii și mizerie. Și noi trebuie să facem ca ei? Eu cred că

nu. Eu cred că ar fi bine să ne arate oamenii mari cum să plantăm copaci. Cum să curățăm copacii de crengile uscate. Pe scurt, cum să îngrijim copacii. Ar fi de folos să facem aceste lucruri, ca să avem o natură frumoasă și păduri mari și verzi.

Sunt de folos și posterele pe care le facem, cu informații despre protejarea pădurilor și a apelor. Dar un poster sau o lucrare în echipă nu cresc un copac și nu fac o pădure.

Cred că sunt prea mic să pot schimba lumea și felul în care ea gândește. Dar îmi doresc să cresc și să pot alcătui planuri frumoase și utile care să ajute la protejarea pădurilor și a naturii în general.

Mi-aș dori să-i pot ajuta pe elevii din toate școlile să meargă într-o pădure, să o observe și să învețe să o curețe, să planteze un copac și să admire ceea ce este în jurul lor. Mi-aș dori să pot ajuta elevii să meargă pe malul unei ape și să vadă că nu e bine să arunce gunoaie în ape, ca acestea să nu mai poată fi poluate. Să duc elevii la munte și să-i învăț să pregătească staule cu mâncare pentru căprioarele din păduri.

Îmi doresc multe, însă cum am mai spus, sunt doar un copil care visează la o natură curată, frumoasă și primitoare.

UN STRIGĂT DE AJUTOR

Munteanu Diana-Andreea, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Buhuși, jud. Bacău
Prof. coord. Găină Lăcrămioara

Povestea pădurii e diferită. Mereu tăiată și murdărită de oameni, se tânguie în fiecare noapte reginei sale, luna. Nimeni nu îi ascultă oful, poate doar haitele de lupi ce colindă plaiurile și îi tulbură somnul. Într-una din serile lunii august, pădurea tânguită plângea, luna nu răsărise, norii o țineau prizonieră.

– Iubita mea, unde ești? Cine să mă mai asculte? Cine să mă mai înțeleagă? Dispar încet, încet și mi-e teamă că într-o zi nu voi mai fi. Cine să mă mai iubească dacă tu nu ești?

Însă luna auzi și începu să plângă.

– Mi-e teamă de acea zi, aș vrea să pot să fac ceva. De ce oamenii sunt așa de răi? De ce trebuie să distrugă tot ce e frumos? șopti luna îndurerată.

Nimeni nu își dădea seama că Mirina, fetița blondă, cu ochii negri ca mura câmpului, asculta. Se întristă. De ce lumea e așa de rea? Își aduse aminte de fetele și băieții din școala ei. Istoria se repeta. Pădurea dispărea tot mai mult, nu mai apucă să își vadă regina.

Dispăruse. Nu a mai rămas nimic din ea. Luna își plângea marea dragoste. Tot ce iubea mai

mult nu mai era.

– Unde ești? De ce nu ești aici? Toată frumusețea lumii a trecut, nu mai e nimic să-mi încante privirea în fiecare seară, niciun miros care să îmi gâdile nările de fiecare dată când respir.

Mirina auzi. Toată noaptea se gândi ce ar putea face. A doua zi, la școală, veni cu o propunere:

– Cum ar fi ca măcar în al doisprezecelea ceas să facem și noi ceva pentru natură? Știți pădurea aceea care a fost defrișată? Cum ar fi să ne mobilizăm toți și să o replantăm, să luăm totul de la zero? Ca în orice școală, însă, interveniră divele.

– Cine crezi că o să te asculte pe tine?

– Mai multă lume decât cei care te ascultă pe tine. Eu vreau să le fac un bine, pe când tu doar îți bați joc de felul în care arată, de cum se îmbracă!...

În acea noapte, Mirina avu un vis.

– Unde sunt?

– Nu este important unde ești, micuțo. E mai important ce ai devenit. Acum ești un brad, încă puiet, dar vezi tu, scumpo ... Crăciunul se apropie... Toți oamenii și-l vor dori pe cel mai frumos dintre noi ...

– Nu vreau să mă taie! Îmi place aici!

– Tuturor ne place, dar cine să ne asculte? Privește acele cioturi, sunt frați de-ai noștri ...

Tăietorii deja veniseră, iar ea fuse prima tăiată. Brusc se trezi transpirată toată. Ieși pe blacon și auzi luna suspinând.

– De mii de ani străbat același drum și oamenii sunt mai cruzi pe zi ce trece. Ce îi schimbă oare în rău?

– Chiar nu știu, regina mea! spuse fata fără a se gândi.

– Mă poți auzi?

– Mereu am făcut-o, doar că, dacă aveam să îți răspund, eram considerată nebună.

– Dacă mă poți auzi înseamnă că ai o inimă curată, ai un dar, fetițo. Prețuiește-l!

Au trecut ani de atunci și pădurea nu a mai fost replantată. A mai rămas din ea doar umbra amintirilor captive în pozele îngălbenite de vreme. Se mai auzea doar ecoul ei: „De ce m-ați tăiat? Cu ce v-am greșit? Mereu veneați și vă plimbați în inima mea. Îmi plăceau glasurile de copii și râsetele cristaline. Acum, singurul lucru pe care îl mai aud este sunetul drujbelor și bufurile copacilor căzuți fără viață la pământ. Sper ca măcar acum să vă bucurați de mine dacă până acum nu am reușit să vă fac fericiți!”

De ce am spus această poveste? Răspunsul meu este interpretabil. Prețuiește și iubește tot ce ai, să nu îți pară rău mai târziu, după ce ai pierdut! Fiecare lucru sau ființă are importanță în viețile noastre monotone. Pădurea, viața lumii și a oamenilor, merită iubită și protejată exact așa cum este.

Data viitoare, înainte să lași gunoaiele ori să rupi crengi fără rost, adu-ți aminte că are și ea viață și că o doare! Atunci când totul va fi întunecat, vom conștientiza ce am pierdut: o lume fericită, curată, pură. Și nu doar atât; printre acele mici și neînsemnate lucruri, se află și sentimentele noastre. Ele au rămas în interiorul nostru, dar lipsite de alinări. Senzațiile pe care pădurea ni le transmite sunt armuri ale stărilor afective. Elementele naturii conotează o simfonie de culori care oglindesc în frunzele reci ale petalelor inimii pline de rouă. Putem presăra zâmbete în suflet. Prezența noastră poate aduce protecție pădurii. Prin ștergerea naturii vorbim limba durerii. Hrănim inimile prin minunea mediului.

STRIGĂTUL PĂDURII

Buga Cristina Sara, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Ungureni, jud. Bacău
Prof. coord. Burcă Maria

Eco-ul pădurii, strigătul pădurii, urletul pădurii se pare că nu-l aude nimeni. Toți par a fi îngrijorați în legătură cu subiectul acesta și totuși nimeni nu face nimic. Reclame, desene, eseuri în care se vorbește despre distrugerea pădurilor sunt din ce în ce mai multe. Noi la școală realizăm din ce în ce mai mult astfel de lucrări, însă simt că sunt fără niciun ecou. Nimeni nu ia atitudine. Sincer vorbind și eu sunt unul dintre cei care nu fac nimic pentru a-mi proteja natura.

Pădurile vor fi defrișate mereu și cândva nu va mai fi nimic. Nepoții noștri și urmașii lor nu se vor putea bucura de aerul curat pe care îl respirăm acum noi. Și cred că acest lucru e o mare nedreptate. De ce să le furăm viitorul? De ce să ducem invariabil la distrugerea omenirii? Am putea pentru cei care vor veni, să le facem un viitor mai bun!

Până când oamenii nu vor pune piciorul în prag și nu se vor mobiliza, nu se va schimba nimic. Această schimbare va trebui făcută cât mai curând deoarece timpul se scurge foarte repede și cu cât așteptăm mai mult, cu atât situația se înrăutățește.

Pădurea a fost creată pentru un scop bun, acela de a adăposti animalele și a produce un aer curat. Prin defrișările masive din ultima vreme realizăm că se întâmplă diverse situații catastrofale: păduri cu multe cioate, dispariția unor specii de animale, aerul e din ce în ce mai poluat, alunecări de terenuri, dispariția unor specii de plante, arbuști și copaci. Și nu e tot! Omul nu se mai poate bucura de aerul curat al pădurii, nu-și mai poate încărca bateriile prin relaxare în mijlocul naturii, pentru că nu mai are unde.

Omenirea se va pierde dacă nu va lua în considerație consecințele dispariției pădurilor. Se va pierde cât ai clipi din ochi. Acum, avem nevoie de schimbare. De schimbarea atitudinii oamenilor,

pentru că trebuie să fim conștienți că omul are nevoie de păstrarea speciilor și de evoluție. Nu putem evolua dacă nu păstrăm ceea ce ne este necesar vieții. Și pentru aceasta avem nevoie de voință.

PĂDUREA ȘI EU

Scorbureanu Ioana, clasa a VII-a
Școala Gimnazială de Excelență „Sfânta Muceniță Filotea”, Pitești, jud. Argeș
Prof. coord. Baltac Sorina

Când mă gândesc la pădure, simt deja mirosul de iarbă, de flori, de pământ; aud șoaptele frunzelor, care, într-un joc ascuns, parcă îmi spun că aici e liniștea, frumusețea, originea vieții.

Atunci când vreau să fiu doar eu cu mine, mă gândesc la codrul verde, care-mi induce acea stare de pace, de profunzime, de adevăr. Realizez că nici o grijă din viața cotidiană nu mă poate tulbura atunci când alerg cu gândul pe cărările umbrite, răcoroase și protectoare ale pădurii. Aceasta-mi oferă acel cadru mirific, demn de a-mi reda optimismul, curajul și siguranța că orice s-ar întâmpla, nimic nu poate fi atât de grav, nimic nu poate să-mi dărâme speranța și credința că și eu pot fi un copac în mijlocul pădurii, numită viață.

Așa cum în adâncul codrului își fac veacul o mulțime de specii de animale și păsări, insecte și plante, tot așa și eu pot birui existența prin faptul că respir, gândesc și simt.

Copacii din pădure mi se arată ca niște prieteni dragi cu brațele deschise, gata oricând să-mi mângâie fruntea împovărată de gânduri, iar fluturii ce zboară aievea îmi arată culorile vieții, îmi dau puterea de face orice, mă fac să plutesc printre vise.

Așa cum sub frunzele bătrâne, căzute pe pământ, se adăpostesc o grămadă de găze, tot așa mă pot adăposti și eu în desişul zilelor, în curgerea evenimentelor ce se derulează cu repeziciune în actualitate.

Găsesc în pădure o casă extrem de primitoare, cu gazde ospitaliere, dispuse oricând să-mi cânte, să mă relaxeze, să mă hrănească spiritual, să mă îmbogățească cu daruri simple, dar atât de concrete și satisfăcătoare ...

Aceasta sunt eu, aceea e pădurea, aici trăiesc eu, acolo copacii, aici respiră ea, acolo eu, noi suntem totul, suntem credință și speranță, liniște și dor, muzică și flori!

PĂDUREA, MINUNEA DIN JURUL NOSTRU

Ursu Giulia, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Nr. 1 Vîrfu Cîmpului, jud. Botoșani
Prof. coord. Sofronie Iuliana

Pădurea, minunata creație care ne înconjoară, ne ajută în această viață mult mai mult decât am crede noi.

Pe lângă faptul ca proaspătul aer al pădurii ne înveselește la nevoie, fără ea întreaga planeta ar fi, probabil, bolnavă și tristă. Ea, ca și întreaga natură pe care o vedem zilnic, ne ajută să înțelegem mult mai clar viața, viața noastră pe acest pământ.

Pădurea ne oferă un aer mult mai curat, iar fără acest aer, omenirea nu ar fi la fel de sănătoasă. Minunatul aer pe care Dumnezeu ni-l oferă și pe care noi îl poluăm prin diferite metode în mod inconștient, ne distruge puțin câte puțin.

De aceea, noi trebuie să protejăm și să încercăm să ținem aerul primit de la Cel de Sus cât mai curat și sănătos. Pădurea are nevoie de curățenie. Da, pentru ca aerul pe care-l respirăm să devină mai curat cu ajutorul copacilor din păduri, trebuie să ne abținem să mai aruncăm gunoaiele în păduri, în locurile neamenajate. Ea are nevoie de noi, cum și noi avem nevoie de ea. Ea ne dăruiește aerul curat, iar noi îi dăruim liniște și curățenie. Pădurea ne dă dreptul să alegem: sănătatea din viitor, cu un mic sacrificiu acum, sau sănătatea de acum, temporară, aruncând gunoaie pretutindeni care ne va îmbolnăvi mai târziu?

Alege! Alege cum vrei să trăiești!

PĂDUREA – AURUL VERDE

Făcăoară Andreea-Gabriela, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești, jud. Bacău
Prof. coord. Ivan Valentina

Stau liniștită în grădina din spatele casei bunicii mele și privesc cum apusul se lasă peste pădurea din vecinătate. O ploaie a ultimelor raze de soare luminează copacii care se leagănă încet adiați de un vânt ușor. Liniștea s-a lăsat peste grădină, copacii se pregătesc de culcare. Fără să-mi dau seama, soarele dispăru, lăsând în urmă un întuneric misterios. Acum încep să se audă urletele înfricoșătoare ale lupilor probabil înfomețați, așa că fug repede în casă, dar rămân tot cu gândul la pădure.

Este deja foarte târziu și a venit timpul să merg la culcare. Adorm liniștită, dar cu gândul la pădurea minunată. În somnul meu adânc apăru o fată cu chipul luminat, îmbrăcată într-o rochie verde, care se apropia de patul meu.

– Cine ești? o întreb eu curioasă.

Ea, cu o voce caldă, dar tristă îmi răspunde:

– Eu sunt Zâna Pădurii. Tu ai fost singura care te-ai gândit cu atâta drag la împărăția mea, așa că eu am putut să apar în visul tău.

– De ce ai ochii în lacrimi, Zână frumoasă?

– Ochii mei sunt în lacrimi deoarece împărăția mea este în pericol. Am călătorit prin toate pădurile mele, dar nicăieri nu este ca aici.

– De ce spui asta?

– Spun așa, deoarece aici în loc să văd copacii înfloriți, cu coroane bogate, văd crengile lor zdrențuite, iarba e arsă, iar florile care sunt călcate în picioare și-au plecat capetele în pământ. Aici pădurea plânge cu lacrimi mici de frunze, care cad în gol de parcă nimic nu le-ar mai putea salva. Ele sunt disperate, îmi cer ajutorul.

Auzind toate acestea, o tristețe mă cuprinde, de parcă tot ce văzusem în acea zi era doar un zâmbet fals al pădurii. Îngrijorată, o întreb cu o ultimă speranță în suflet:

– Cum putem salva pădurea, cum te pot ajuta?

– Oamenii trebuie să salveze pădurea, zise Zâna de parcă ar fi vrut să mă atenționeze că doar noi mai putem face ceva în privința asta și dispăru în întunericul din colțul camerei.

SENTIMENTELE DIN FAȚA PĂDURII

Bădei Alesia Marina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Ungureni, jud. Bacău
Prof. coord. Burcă Maria

Fiecare om, atunci când merge în pădure, se simte bine. De exemplu, eu când merg în pădure simt un aer curat, care îmi dă o energie pozitivă. În pădure întâlnim plante deosebite și animale pe cale de dispariție. Acestea vor dispărea într-o zi dacă noi, umanitatea nu avem grijă de natura ce ne înconjoară.

Pădurea este un loc important pentru oameni. Ea adăpostește animale, păsări, insecte și plante. Toate acestea ne bucură sufletul și ne fac să ne simțim bine. Atunci când mergem la poalele unei păduri simțim un fel de vrajă a naturii. Toți oamenii simt acest lucru. Admirăm florile care parcă sunt mai verzi la marginea unei păduri, admirăm copacii care sunt mai înfrunziți. Ei stau ca o

armată. Sunt ca niște prieteni buni care se țin de mână. Ocrotesc cu frunzișul lor animalele pădurii. Acestea se ascund în pădure pentru că o simt că le apără. Și cum să nu credem aceasta, când noi oamenii, atunci când intrăm într-o pădure nu simțim că intrăm ca într-o casă foarte înaltă și primitoare. Dar e ca o casă foarte mare în care te poți rătăci. Și bineînțeles că ne putem rătăci într-o pădure. Și atunci va trebui să observăm indiciile pe care tot pădurea ni le oferă ca să putem ieși la margine. Trebuie să ne uităm la rădăcina copacilor și pe scoarța lor și să vedem mușchiul verde unde crește pentru a afla unde este nordul. Așa ne putem orienta într-o pădure și putem ieși la o margine. Nu ar trebui să ne sperie în niciun fel pădurea. Copacii, oricât de bătrâni și de înalți sunt, ne pot doar ocroti, nu ne pot face rău.

Pentru unii oameni, pădure este un loc liniștitor. Aici ei se relaxează, meditează sau uită de toate problemele din viața lor. Pentru unii este pe lângă obiect relaxant și obiect de inspirație. Multe tablouri ale unor pictori celebri prezintă pădurea. Și multe poezii ale unor poeți cunoscuți în literatura română prezintă frumusețea pădurii. Peisajele pădurilor încântă ochiul și sufletul. Și nu numai pentru acest lucru noi trebuie să iubim natura și în special pădurea.

SĂLBĂTICIA OMENEASCĂ

Sterie Diana, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Lisa, jud. Brașov
Prof. coord. Țețu Gabriela

Natura are capacitatea de a se purifica, totul în natură înseamnă echilibru. Intervenția omului a condus însă la dezechilibre, începând cu propriul său suflet. El poluează natura la fel cum sufletul său e poluat de ură. Natura oferă bogății pe care omul nu le apreciază la adevărata lor valoare; el știe să folosească ceea ce ea îi oferă doar pentru a-i fi bine astăzi. Da, ne bucurăm de oxigen și hrană, dar dacă starea actuală va continua, vom merge spre distrugere.

Deja există orașe în care se cumpără oxigen. Hrana e din ce în ce mai artificială. Generațiile viitoare au toate șansele de a vedea păduri, lacuri, câmpii și animale sălbatice numai la muzeu sau în cărțile de istorie, la fel cum ne minunăm astăzi de dinozauri. Ei vor vedea doar fabricile cu substanțele chimice care se scurg în râuri sau se împrăștie prin aer, gunoaie peste gunoaie și mai ales, ură peste tot.

Oamenii nu știu să prețuiască ce au decât după ce pierd ... Dacă fabricile mai poluează aerul, clima se va încălzi, ghețarii se vor topi, apa potabilă va deveni sărată, multe orașe vor fi inundate.

Distrugând lumea viețuitoarelor, oamenii se omoară singuri. Un exemplu este pădurea. Unui brad de 2 m îi trebuie 12 ani ca să crească, dar defrișările nu sunt controlate adecvat. Oamenii distrug mediul de viață al animalelor prin defrișări, incendieri, crearea terenurilor pentru culturi, dar și animalele, fiind vâdate pentru trofee sau pur și simplu pentru distracție. Puii multor animale rămân fără mamă și mor de foame.

Reîmpădurirea e mai mult o teorie. Se plantează copaci numai la sărbători, ca să dea bine în vreo poză. Chiar dacă se plantează, e nesemnificativ în comparație cu tăierile masive care au loc. Chiar și pădurea ecuatorială a început să se transforme în deșert în anumite porțiuni. Munții noștri sunt din ce în ce mai golași. Urșii, câți mai sunt, încep să-și caute hrana prin orașe. Lupii aproape au dispărut. Poate că unii spun că nu contează, însă fiecare animal, fiecare plantă, are rolul său în natură. Dispariția unuia poate determina dispariția altuia, toate elementele naturii sunt dependente. O mulțime de specii au dispărut deja, altele sunt pe cale de dispariție.

Nu e scutită nici apa marilor și a oceanelor. Aici trăiesc 91% din cele 8,7 milioane de specii de pești cunoscute. În afară de aceștia, mai există mamifere marine, crustacee, păsări, moluște etc. Oamenii aruncă deșeuri în ape, pescuiesc excesiv, distrug recifele de corali, totul din inconștiență sau rea-voință. Primele organisme au apărut în apă; apa este viață.

Dumnezeu a creat omul ca să aibă grijă de mediu, nu să-l distrugă la fiecare pas. Va fi trist să trăim într-o lume fără arbori, fără animale sălbatice, plină de mizerie și substanțe toxice. Deja e trist. E trist să vedem animale chinuite în grădini zoologice și circuri. E trist să vedem zilnic camioanele încărcate cu lemne.

Oamenii se cred superiori, dar superioritatea ar trebui să se manifeste și prin respectul față de ceilalți, prin respectul față de natură. Animalele au și ele un suflet, o viață, o familie. Și ele suferă. Animalele de pradă omoară pentru a se hrăni sau pentru a se apăra. Omul omoară pentru distracție și bani. Mai mult, nu au milă nici față de alți oameni. De exemplu, dacă un bivoli african este atacat, ceilalți vin în ajutorul lui. Mulți oameni însă nu-și ajută semenii ci vor să vadă sânge. Omul ar putea fi mult mai bun, dar nu este. Dacă oamenii s-ar trezi măcar acum, dacă nu ar mai tăia pădurile, nu ar mai polua, ar planta copaci, ar crea mai multe rezervații pentru speciile rare și nu ar mai ucide, lumea ar putea fi așa cum a vrut Dumnezeu: plină de pace, animalele acolo unde le e locul, păduri frumoase și oameni sănătoși și fericiți! Nu mai tăiați pădurile! Nu mai ucideți!

ALTARUL SUFLETULUI MEU, PĂDUREA

Nițe Catherine, clasa a VII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești, jud. Bacău
Prof. coord. Ivan Valentina

În pădure-mi regăsesc inima, în pădure privesc ori de câte ori mi se face dor de un prieten veșnic și acolo îmi dezvălui regrete și adevăruri.

Când pășești în pădure, observi originalitatea ei, privești copacii grei răscolindu-și crengile în bătaia vântului melodios. Pământul ciocolatiu te încălzește, iarba proaspătă prinde mirosul dulce al copilăriei, îl absoarbe, iar timpul se oprește pentru a auzi și el frumusețea glasului pădurii suspinând neîncetat.

Fiecare lucru are un magician. Al pădurii este zâna ei învăluită în prospețime, cu păr de rădăcini și mreje, cu fața albă asemeni margaretelor, cu buze albastre asemeni albastrelor și cu ochii vii asemeni izvoarelor limpezi și dulci.

Rochia ei este tainică, create de veverițe și de gândaci de primăvară, din stele ale universului și flori minuscule, ireale parcă.

Era noapte. Afară roua aurie strălucea pe trunchiurile legendare. Pășeam în acel univers magic pentru a-mi scrie un documentar despre protejarea mediului, iar dintr-o scorbura întunecată se auzi un zgomot înfricoșător. O ființă micuță se scufunda în întunecime, lăsând la vedere doar o umbră cenușie și un botic lung și ascuțit asemeni unui creion mușcăit în timp.

Eram speriată, cufundată în curiozitate și dragoste de cunoaștere, înfășurată de tufișuri nu încetam să mă apropii.

– Cine-i acolo? se întrebă ariciul șoptind.

– Eu! am răspuns privind-l cu ochii înlăcrimați.

– Nu pleca! mi-a răspuns străbătându-mi încăperile inimii mele, porțile minții mele și întreaga-mi ființă.

– Cu ce ocazie vizitezi acest loc? a întrebat.

– Îl vizitez pentru că e singurul loc pe care îl mai pot asculta în liniște eternă, în care pot trăi nu doar pentru a vedea cum oamenii distrug toată creația lui Dumnezeu, ci pentru a observa și elimina, pentru a împiedica distrugerile și a îndemna creația în sine, adică pentru ca fiecare să fie un creator al propriei sale arte, nu o artă care să influențeze negativ, ci una care să realizeze puterea umană în univers.

– Este incredibil! Nu am mai auzit la nimeni o astfel de părere!

– Ți-ai făcut de azi un nou prieten numit Azur.

– Sunt foarte fericită! Măine voi veni cu tot ce e necesar pentru a salva pădurea. Împreună vom putea solicita și pe ceilalți spre a proteja natura și a reprezenta binele pe care suntem obligați să-l facem pentru a întregi lanțul vieții într-un mediu sănătos și armonios.

Dintre pâlcurile de arbori veșnici, zâna vrăjitoare venise cu părul lung lăsat pe spate. Zâmbind și privindu-mă blând mi-a adresat cu un glas aromat cuvintele sale magice pe care nu o să le uit niciodată:

– Frumusețea pădurii reiese din propriul tău suflet. Pădurea te va primi cu brațele deschise și îți va dăruia sonoritatea cântecelor ei, dar și grația pentru a păși asemeni lebedelor în acest tărâm magic și plin de viață.

DIN ROADELE PĂDURII

Avădanei Simona-Maria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Ungureni, jud. Bacău
Prof. coord. Burcă Maria

Eu prin ECO-ul pădurii înțeleg zgomotul și mișcările ce se aud de la pădure.

Atunci când suntem într-o pădure, ne simțim liberi, de parcă am fi într-o altă lume. O condiție trebuie să existe, să fie ziuă. Noaptea pădurea nu mai poate fi plăcută. Chiar poate să fie dușmanul nostru, pentru că întunericul nopții e și mai întunecat într-o pădure. Și zgomotele ce se aud de la căzutul crengilor, de la animalele care aleargă prin întuneric să vâneze, de la vântul care bate ramurile copacilor ne fac să ne creăm în mintea noastră niște imagini urâte, de care noi să ne îngrozim și să ne dorim să nu mai fim în acel loc și să vrem să fim la lumină, să nu ne mai sperie nimeni și nimic.

Într-o pădure se duc oamenii din mai multe motive. Ei merg pentru că vor să culeagă bureți. Sunt multe specii de bureți, în funcție de anotimpuri. Primăvara se pot culege de prin păduri zbârciogii care sunt de culoare maro-roșcat, gri-marونیu spre albicios sau maro foarte închis de culoarea pământului. Vara, după ploii multe și o zi sau două de soare se găsesc bureți de mai multe specii: pânișoare, iuțari, căpriori sau hribi. Toamna se fac ghebele. Și ele sunt de mai multe feluri: galbene, maro sau negre-maronii. Oamenii merg în grupuri să le caute. Și e plăcut să le cauți. Pentru că e plăcut să asculți și ciripitul păsărelelor, să simți adierea vântului printre crengile cu frunze uscate sau verzi ale copacilor. E relaxant să mergi într-o zi din orice anotimp, la pădure.

Oamenii mai merg la pădure să caute plante. Unii caută chiar fructe de pădure. Adică fragi, zmeură sau mure. Acestea au un gust parfumat și nu costă decât o plimbare prin pădure. Și unii oameni mai merg la pădure să vâneze. Ei vânează porci mistreți, căprioare, iepuri sau fazani. Pentru

orice motiv merg oamenii în pădure cel mai important e să admire frumusețea ei. Să privească cum crește iarba pe lângă copaci, cum sunt copacii și cum se ascund păsările printre crengi și iepurii prin tufișuri.

Unii oameni merg la pădure doar să o admire. Oricine merge la pădure trebuie să se bucure de natură cu tot sufletul și corpul.

PĂDUREA DIVINĂ

Enache Adina, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Sascut, jud. Bacău
Prof. coord. Pârvan Anca-Nicoleta

Pădurea, îmbrăcată într-o haină verde ca smaraldul, oferă naturii un aer proaspăt.

Codrul își ridică ramurile către bolta cerească, absorbind căldura mirifică a mingii de foc. Razele soarelui spintecă văzduhul cu o mângâiere tandră.

Adierea răcoroasă a vântului leagănă molatic frunzele ascuțite ale copacilor.

Crângul însuflețit răsună de glasurile dumnezeiești ale ființelor naturii, ce se aud până în pustietate. Un șuvoi de lumină se revarsă peste toate vietățile din natură.

Rândunica cea voioasă săgetează văzduhul, pe deasupra pădurii pline de floare și ciripit. Pâlcuri de cocori zboară prin înălțimile albastre. Mierla își face auzit glasul măiastru. Albinele zumzăie, zburând din floare în floare. Buburuzele dansează pe cântecele micilor înaripate. Vulturii veghează din zbor activitățile viețuitoarelor.

Firicelele fragede și moi de iarbă îndrăznesc să se ivească și ele, mișcându-se domol în bătaia vântului. Nimic nu pare să oprească agitația pădurii cuprinsă de febra primăverii.

Multitudinea florilor conferă o pată de culoare sihlei.

Întreaga natură reflectă o amprentă aparte de culoare și mireasmă a aerului văratic. Atmosfera de liniște absolută îți redă un sentiment de singurătate. Culoarea vie a naturii te transpune într-un alt univers.

Pădurea este un loc de legătură cu divinitatea.

SENTIMENTE. NATURĂ. PĂDURE

Georgescu Maria-Magdalena, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Ungureni, jud. Bacău
Prof. coord. Burcă Maria

Unii oameni, când aud de pădure se înfricoșează. Se gândesc la copaci ruși, la crengi înfiorătoare și sunete care îți înfioară sufletul și-ți încrețește pielea de frică. Își amintesc de clipe urâte din viață și fără pic de culoare. Și de vântul care flutură bluza, care te face să-ți încrucișezi brațele și să vrei să pleci cât mai repede din ea.

Alți oameni când aud de pădure se bucură. Se simt relaxați. Ei văd pădurea altfel. Văd crengi crescute frumos, cerul albastru care se joacă printre frunzele și ramurile copacilor și un soare care mângâie cu căldura sa verdele frunzelor.

Oricum am vedea pădurea trebuie să știm cum să o protejăm. Se întâmplă atât de multe rele și pădurea are de suferit. Spre exemplu oamenii sunt din ce în ce mai nepăsători cu natura. Și primul lucru pe care-l distrug este pădurea. O distrug prin tăierea copacilor. Tăierea aceasta atât de mult se numește defrișare. În zilele noastre sunt din ce în ce mai multe păduri tăiate. Apar zone în care sunt defrișări pe mare întindere. Privim în urma locului în care a existat cândva o pădure. E un teren urât pe care întâlnim multe cioate, rămășițe ale unor copaci înalți și frumoși. Seamănă cu un cap fără păr. Și e urât.

Sau unii oameni merg la pădure pentru că vor să se bucure de frumusețea ei. Dar atunci când merg la pădure își iau cu ei și câteva kilograme de carne și multă mâncare ambalată. Fac grătare în aer liber, fără să se gândească că poluează aerul. Și atunci când pleacă din locul de la marginea pădurii lasă în urmă multe hârtii și ambalaje de la produsele cumpărate. După plecarea lor locul rămâne murdar. Nu se gândesc să lase curat în urmă.

Unii oameni uită să stingă și focul pe care l-au făcut cu lemne din pădure. Și în urma lor pădurea ia foc și arde mult din ea până se anunță autoritățile să vină să stingă incendiul.

Și când ne gândim că toate se pot întâmpla din cauza noastră a oamenilor neglijenți!

PĂDUREA FERMECATĂ

Cornea Martha, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Sascut, jud. Bacău
Prof. coord. Pârvan Anca-Nicoleta

Niciun nor nu plutește sub cerul albastru și senin ca floarea de nu-mă-uita. Soarele mândru dăinuie răspândind o sprânceană de lumină.

Pădurea de argint le depășește pe toate celelalte. Îmi dăinuie în minte. Mireasma îmbătătoare pe care n-o mai găsești niciunde, liniștea și tăcerea cu care mă întâmpină întotdeauna, dar cel mai important, poveștile pe care le ascunde. Este acolo de secole, vede tot, aude tot. Are multe de istorisit, dar pe ea cine o ascultă?

Pădurea ne arată doar suspinele trunchiurilor purtând suflete sub coajă. În întunericul deplin izvoarele lucesc prea curate. Ciocăniturile și bufnițele acompaniază perfect păsările cu glas fermecător și îmbrăcăminte aleasă. Mii de fluturi mici, gingași, albine și bondari încarcă văzduhul cu aer răcoros. Este un peisaj furat din basme.

Dar cel mai trist este când glasurile vrăjite ale copacilor rămân stinse pentru totdeauna.

GÂNDURILE PĂDURII

Hrișcă Sabina Diandra, clasa a VII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești, jud. Bacău
Prof. coord. Ivan Valentina

Pădurea este unul dintre cele mai frumoase locuri ale planetei Pământ. Ea este lăsată de Dumnezeu pentru a ajuta toate ființele. Animalele au cel mai bun loc de a se adăposti în pădure deoarece, pentru ele, este un loc sigur. În același timp, în pădure cresc foarte multe plante printre care și copacii, care sunt de neînlocuit în viața omului. Copacii ne dau oxigen. Pădurea este un loc liniștit și foarte relaxant, unde toate animalele, plantele și chiar și oamenii își pot petrece timpul în pace.

Într-o zi frumoasă de vară, am vorbit cu prietenele mele să facem un picnic în pădure. Soarele se iveau mai tare în jurul orelor treisprezece-cincisprezece și, ca să nu facem insolație sau să ne ardem, am hotărât să ne întâlnim la marginea pădurii la ora șaisprezece, fiecare aducând câte ceva.

După ce ne-am întâlnit, am căutat locul potrivit pentru a ne petrece timpul. Am găsit locul perfect! Între doi copaci, lângă râul din mijlocul pădurii. Ne-am întins păturile, am pregătit

sandwich-urile, sucurile, dulciurile și restul mâncărilor. Am dat muzica și am început să ne jucăm volei cu mingea adusă de mine.

Din greșeală, am dat mult prea tare în minge, aceasta ducându-se foarte departe de locul unde eram noi.

-Nu mă duc eu! spuse Bianca.

-Nici eu! strigaseră celelalte în cor.

-Tu trebuie să te duci, tu ai dat-o acolo!

-Bine, fie, mă duc eu!

-Stai calmă, te vom aștepta aici ! spuse Ioana.

M-am dus alergând după minge, dar nu prea o mai găseam. După cinci minute în care m-am uitat neîncetat după ea, am zărit-o lângă un copac. Când eram pe aproape să ridic mingea, copacul îmi spuse:

-Putem vorbi puțin, te rog?

-Cum de poți vorbi? întreb eu nedumerită.

-Voi, oamenii, nu știți asta? Nu știți că și pădurea are viață?

-Ba da, dar nu în sensul acesta...

-O, ba chiar în sensul acesta. Pădurea este o ființă exact ca și voi, oamenii, dar va muri în curând, deoarece nimeni nu are grijă de ea. Uită-te în jur! Ce vezi?

-Văd mulți copaci, animale, iarbă, râuri, mhm și cam atât.

-Haide să-ți spun eu ce văd! Pe iarbă sunt multe gunoaie lăsate de oamenii care au trecut pe aici, iar iarba devine din ce în ce mai rară și uscată. Copaci sunt mulți, într-adevăr, dar erau și mai mulți dacă nu veneau oamenii și îi tăiau. Da, sunt și animale, dar nu mai erau așa rușinoase dacă ar ști că oamenii nu le-ar omorî. Râurile și ele sunt foarte triste și murdare pentru că oamenii au lăsat tot felul de mizerii în ele. În concluzie, îți dai și tu seama de ce moare pădurea?

-Din tot ce mi-ai spus, cred că din cauza oamenilor...

-Exact! Iar noi nu putem face nimic ca să îi oprim. Da, Pădurea are viață, dar nu atât de multă încât să comunice sau să se deplaseze.

-Cu mine cum de poți vorbi?

-Ai un har. Poți vorbi cu pădurea, iar eu am fost alesul să-ți vorbesc. Ai de gând să ne ajuți, te rog?

-Îmi pare foarte rău pentru ceea ce vă fac oamenii și sper că odată și odată să nu se mai facă lucruri ca acestea și că, pădurea și omul să devină prieteni.

-Dar pădurea vă este prietenă, la fel și noi, cei care locuim în ea. Noi vă dăm oxigen, vă oferim un loc de relaxare, vă răcorim cu apa izvoarelor, dar și voi, la rândul vostru, nu ne sunteți prieteni adevărați, vă folosiți de noi.

-Promit că voi face ceva în privința aceasta! Îmi pare rău pentru cele întâmplate! Acum trebuie să plec dar ne vom vedea înn curând, pe cuvânt de onoare!

-Am încredere în tine, nu mă dezamăgi! spuse copacul luându-și rămas bun de la mine.

A doua zi am strâns împreună cu prietenele mele 100 de voluntari cu care am strâns gunoaiele din pădure, am plantat puieți, am luat mizeriile din râuri, am pus îngrășămintă pentru iarbă și am lucrat până seara pentru a ajuta pădurea. Am lăsat multe pancarde pe care am scris: „PĂDUREA NE ESTE PRIETENĂ, HAI ȘI NOI SĂ-I FIM PRIETENI!”, pentru a face oamenii să înțeleagă ce este bine de făcut în pădure și ce este greșit.

Dupa ce s-a eliberat pădurea, m-am dus să-mi iau lucrurile de lângă un copac. Acesta începu să-mi mulțumească pentru tot ce am făcut pentru pădure.

Pădurea este o ființă, exact ca noi și trebuie îngrijită. Cum părinții au grijă de copiii lor, cum prietenii adevărați se ajută între ei așa și noi trebuie să fim în strânsă legătură cu pădurea. Ea mereu are ceva de spus, tot ceea ce trebuie noi, oamenii, să facem este să o ascultăm și dacă putem, să-i fim prieteni și să o sprijinim!